

Starší L. Tom Perry
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nacházení trvalého pokoje a budování věčné rodiny

Základem, na němž můžeme najít trvalý pokoj a vybudovat věčnou rodinu, je evangelium Ježíše Krista.

V našem putování životem jsou období, kdy se nám daří i kdy se nám nedaří. Každé takové období s sebou přináší jiné výzvy. To, jak se naučíme vyrovnat se se změnami, které přicházejí, závisí na tom, na jakém základě stavíme. Jistý a pevný základ představuje evangelium našeho Pána a Spasitele. Vytváří se kousek po kousku, zatímco poznáváme Pánův věčný plán pro Jeho děti. Spasitel je Mistr Učitel. My Ho následujeme.

Písma o Něm svědčí a poskytují nám příklad dokonalé spravedlivosti, který můžeme následovat. Na jedné z minulých konferencí jsem členům Církve vyprávěl, že mám několik zápisníků, do nichž si má maminka zapisovala různé věci, které používala při přípravě lekcí na Pomocné sdružení. Tyto poznámky jsou právě tak aktuální dnes, jako byly tehdy. Jednou z těchto poznámek byla i slova, která v roce 1908 napsal Charles Edward Jefferson o charakteru Ježíše Krista. Znějí takto:

„Být křesťanem znamená obdivovat Ježíše tak upřímně a tak vroucně, že

celým svým životem toužíme stát se takovým, jako je On.

... Můžeme Ho poznat skrze slova, která promlouval, skrze skutky, které činil, a také skrze okamžiky, kdy mlčel. Můžeme Ho také poznat podle toho, jaký dojem udělal v první řadě na své přátele, v druhé řadě na své nepřátele a v třetí řadě všeobecně na své současníky. ...

Jedním z rysů života ve dvacátém století [jsou] nespokojenost [a starosti]. ...

... Lidé ve světě po něčem touží, ale málokdo ví, po čem. Přišlo bohatství ... [a] svět je plný vynálezů stvořených ... lidskou dovedností a inteligencí, ale ... my jsme [přesto] neklidní, nespokojení [a] zmatení. ... [Otevřeme-li] Nový zákon, [přivítají nás tato slova]: „Pojďte ke mně a já vám odpočinutí dám, já jsem chléb života, já jsem Světlo světa, žízni-li někdo, pojd' ke mně a napij se, svůj pokoj vám dávám, obdržíte moc, budete se radovat.“ (*The Character of Jesus* [1908], 7, 11, 15–16.)

Muže a ženy zčásti utvářejí ti, mezi nimiž se rozhodnou žít. Rovněž je

utvářejí ti, k nimž vzhlížejí a které se snaží napodobovat. Velikým Příkladem je Ježíš. Jediný způsob, jak najít trvalý pokoj, je vzhlížet k Němu a žít.

Co ohledně Ježíše stojí za to, abychom studovali?

„Novozákonní pisatelé ... se nestarali o to, jakou měl [Ježíš] postavu, jaké nosil oblečení nebo v jakém domě bydlel. ... Narodil se ve stáji, pracoval v truhlářské dílně, tři roky učil a pak zemřel na kříži. ... Nový zákon napsali muži, jejichž úmyslem bylo to, abychom ... zaměřili pozornost na Něho“ (*The Character of Jesus*, 21–22) – s jistotou, že On vskutku byl a je Syn Boží, Spasitel a Vykupitel světa.

Jsem přesvědčen, že jedno Spasitelovo podobenství se zvláště týká naší současné doby.

Ve 13. kapitole Matouše čteme:

„Když pak lidé [usnuli], přišel nepřítel jeho, a nasál koukole mezi pšenici, a odšel.

A když zrostla bylina a užitek přinesla, tedy ukázal se i koukol.

I přistoupiť služebníci hospodáře toho, řekli jemu: Pane, zdalíže dobrého semene nenasál na poli svém? Kde že se pak vzal koukol?

A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil. Služebníci pak řekli mu: Chceš-liž tedy, ať jdeme a vytrháme jej?

On pak odpověděl: Nikoli, abyste trhající koukol, spolu s ním nevytrhali pšenice.

Nechte ať obě spolu roste až do žně. A v čas žně dím žencům: Vytrhejte nejprv koukol a svažte jej v snopy k spálení, ale pšenici shromazďte do stodoly mé.“ (Verše 25–30.)

Onen starý nepřítel veškerého lidstva hledá tolik prostředků, kolik jen může vymyslet, aby do všech stran rozsával koukol. Nachází způsoby, jak koukolem proniknout dokonce i do posvátného útočiště našeho

domova. Tyto zlovolné a světské způsoby se tak rozmohly, že se zdá, jako by neexistovala možnost, jak tento plevel vytrhat. Přicházejí po kabelu nebo vzduchem do zařízení, která jsme vytvořili pro to, aby nás vzdělávala a bavila. Pšenice a koukol rostou velmi blízko u sebe. Hospodář, který se stará o pole, musí ze všech sil vyživovat to, co je dobré, a musí to natolik posilovat a zkrášlovat, aby koukol nijak nepřitahoval jeho zrak ani sluch. Jako členové Pánovy Církve jsme nesmírně požehnání tím, že máme drahocenné evangelium našeho Pána a Spasitele jakožto základ, na němž můžeme budovat svůj život.

V Knize Mormonově ve 2. Nefim čteme: „Neboť vizte, opět vám pravím, že když vstoupíte na cestu a obdržíte Ducha Svatého, on vám ukáže všechny věci, které máte činit.“ (2. Nefi 32:5.)

Nikdy nesmíme dopustit, aby hluk světa přehlušil a přemohl onen tichý a jemný hlas.

Před událostmi, kterým budeme v naší době čelit, jsme byli dozajista varováni. Naší výzvou je to, jak se připravíme na tyto události, o nichž Pán řekl, že určitě nastanou.

Mnozí v naší ustarané společnosti chápou, že rozpad rodiny přinese do nepokojného světa jediné zarmutek a beznaděj. Jako členové Církve máme zodpovědnost zachovávat a chránit rodinu jako základní jednotku společnosti a věčnosti. Proroci varují před nevyhnutelnými a ničivými důsledky úpadku rodinných hodnot a předem na tuto skutečnost upozorňují.

Svět nás bude nadále sledovat, a tak dbejme na to, aby náš příklad podpíral a podporoval onen plán, který Pán stvořil pro své děti zde ve smrtelnosti. Nejdůležitější výuka musí probíhat formou spravedlivého

příkladu. Naš domov musí být svatým místem, má-li odolávat tlakům světa. Pamatujte na to, že ta největší Pánova požehnání ze všech jsou dávána spravedlivým rodinám a přicházejí skrze ně.

Jakožto rodiče musíme neustále pečlivě hodnotit, jak dobří jsme. Ta nejdůležitější výuka, která se dítěti kdy dostane, bude pocházet od starostlivých a spravedlivých otců a matek. Pojdme se nejprve podívat na roli matky. Poslechněte si tento citát od presidenta Gordona B. Hinckleyho:

„Ženy, které z domu vytvářejí domov, mají pro společnost mnohem větší přínos než ti, kteří velí ohromným vojskům nebo stojí v čele působivých korporací. Kdo dokáže ocenit vliv, který má matka na své děti, babička na své potomstvo nebo tety a sestry na svou širší rodinu?

Nelze ani zdaleka změřit nebo popsat vliv žen, které svým způsobem přispívají k budování stabilního rodinného života pro věčné dobro budoucích generací. Rozhodnutí, která činí ženy tohoto pokolení, budou ve svých důsledcích věčná. Dovolte mi podotknout, že dnešní matky nemají důležitější příležitost a náročnější výzvu než se ze všech sil snažit posilovat [domov].“ (*Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], 152.)

Nyní se podívejme, jakou roli v našem životě hraje otec.

Otcové dávají požehnání a vykonávají pro své děti posvátné obřady. Tyto chvíle se stanou v jejich životě těmi nejvýznamnějšími duchovními událostmi.

Otcové jsou osobně zapojeni do vedení rodinných modliteb, každodenní četby písem a týdenních rodinných domácích večerů.

Otcové vytvářejí rodinné tradice tím, že se zapojují do plánování

prázdninových cest a výletů, které zahrnují všechny členy rodiny. Na tyto mimořádné společné chvíle jejich děti nikdy nezapomenou.

Otcové také vedou osobní rozhovory s dětmi a učí je zásadám evangelia.

Otcové učí syny a dcery hodnotě práce a pomáhají jim stanovovat si v životě hodnotné cíle.

Otcové jsou příkladem věrné služby v evangeliu.

Pamatujte prosím, bratři, na své posvátné povolání otce v Izraeli – na své nejdůležitější povolání v čase i ve věčnosti – na povolání, z něhož nebudete nikdy uvolněni.

Před mnoha lety jsme na konferencích kůlů promítali krátký film, abychom názorně objasnili téma poselství, které jsme členům předávali. V průběhu roku, kdy jsme cestovali po Církvi a navštěvovali nám přidělené konference, jsme se s obsahem tohoto filmu velmi dobře seznámili. Téměř jsme ho dokázali citovat z paměti. Toto poselství mi zůstává v paměti i po všech těch letech. Film namluvil president Harold B. Lee a popisoval jednu událost, která se přihodila doma u jeho dcery. Stalo se asi toto:

Jednou večer se matka horečně snažila dokončit zavařování nějakého ovoce. Konečně byly děti připraveny na to, aby šly do postele, a všechno se zklidnilo. Matka se mohla vrátit k ovoci. Jakmile začala loupat a vypeckovávat ovoce, v kuchyni se objevili dva malí chlapci a oznámili, že jsou připraveni na modlitbu před spaním.

Matka nechtěla být vyrušována, a tak chlapcům obratem odvětila: „Co kdybyste se dnes pomodlili sami a maminka bude moci dál připravovat ovoce?“

Starší ze dvou synů se pevně rozkročil a zeptal se: „Co je důležitější

– modlitby, nebo ovoce?“ (Viz *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], 143–144.)

Někdy se nacházíme v situacích, kdy máme možnost předat dětem ponaučení, které bude mít na jejich mladý život trvalý vliv. Modlitby jsou samozřejmě důležitější než ovoce. Úspěšný rodič nemá být nikdy natolik zaneprázdněný, aby v životě dítěte nepodchytil okamžik, kdy ho může něčemu důležitému naučit.

Jsem pevně přesvědčen o tom, že během oněch mnoha let, která jsem již prožil, nikdy nebylo období, kdy by děti našeho Otce v nebi nepotřebovaly více vedení od věrných a oddaných rodičů. Máme velký a ušlechtilý odkaz rodičů, kteří se vzdali téměř všeho, co měli, aby našli místo, kde by mohli vychovávat svou rodinu s vírou a odvahou, aby další pokolení mělo více příležitostí, než měli oni sami. Musíme v sobě najít téhož odhodlaného ducha

a musíme překonávat těžkosti, s nimiž se potýkáme, s tímž duchem oběti. Musíme vštěpovat budoucím pokolením, aby se ještě více spoléhala na učení našeho Pána a Spasitele.

„A nyní, synové moji, pamatujte, pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, musíte postavit základ svůj; aby, až ďábel vyšle mocné větry své, ano, šípy své ve vichřici, ano, až vás bude tlouci všechno krupobití jeho a mocná bouře jeho, to nemělo nad vámi žádné moci k tomu, aby vás to stáhlo do propasti bídy a nekonečné bědy pro onu skálu, na níž jste postaveni, která je jistým základem, základem, stavějí-li lidé na něm, nemohou padnouti.“ (Helaman 5:12.)

Tímto základem, na němž můžeme najít trvalý pokoj a vybudovat věčnou rodinu, je evangelium Ježíše Krista. O tom svědčím ve jménu našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, amen. ■